

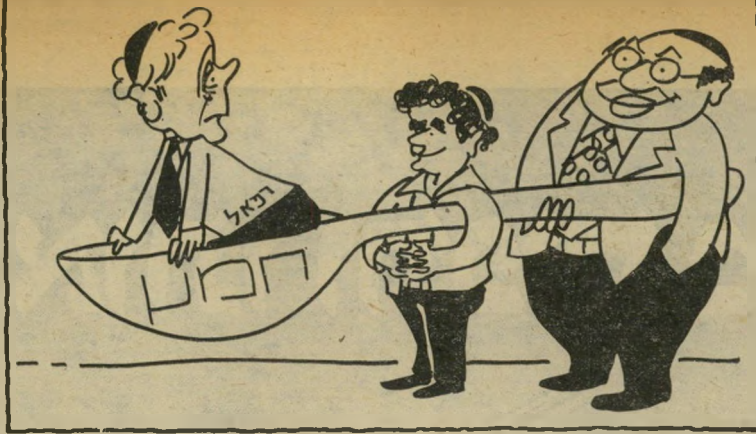
(המשך מעמוד 8)

במתרחש מאחריהקלעים של חוגי האוצר, ומבהיר שהבעייה היא לא בכוח-אדם אלא פשוט באירצון ללחום בתופעה ובאיר-מתן כלים הולמים בידי שילטונות המס. במילים פשוטות, יש מי שמעוניין שסכף שחור ימשיך להתגלגל בשוק. זה אולי לא חידוש, אבל טוב לשמוע זאת ממקור ראשון. **שמואל קורן**, רחובות

איך נמלו גיבורים

הוותיקים שבינינו ודאי זוכרים עדיין את פרשת תל-גיבורים, שבמרכזה עמד יצחק רפאל, שהפך לימים שר בממשלת-ישראל. זו היתה הפרשה שבה נדרשו מתכנני בניין בית-החולים שעמד להיבנות בתל-גיבורים לשלם קומיסיונים למימון המפד"ל. אייאפשר לשכוח באיזה חירוף-גפוש הגנו או כל עסקני המפד"ל, וקנים כצעירים, על יצחק רפאל, כדי לטהרו מכל חשד בפרשה. למיקרא העיתונים באותם ימים נדמה היה שיצחק רפאל הוא מגדולי צדיקי הדור.

והנה, קם דור חדש שכאילו לא ידע את יוסף (רפאל), אבל למעשה, זה אותו דור עצמו שגדל על בירכי רפאל, אותו

ריתוק למרינה

פעם, לפני שנים לא-רבות, היה צור ריתוק מושג בעל משמעות. הוא היווה צעד דראסטי, ואמצעי אחרון למיקרים חריפים. הצו הראשון הוצא אחרי דיון בממשלה, נחתם על-ידי השר האחראי, שהודעה כי לא בלב שלם הוא נוקט צעד חריף שכזה.

והנה הפך אקט זה, שבמדינות נאורות הוא נדיר ביותר ונצרך לעיתים רחוקות — אם בכלל — לפעולה יומיומית. כבר אין כל צורך לכנס את הממשלה, העניין מוכרע בדרג של מנכ"לים או לעיתים אף בדרג

דור — הוא שהדיח אותו. לקראת הפסח עשו מנהיגי המפד"ל ביעור-חמץ בביתם, וזרקו את יצחק רפאל מהנהגת המיפלגה — דבר שהיו חייבים לעשות כבר לפני שנים רבות.

ייתכן שהם צודקים במה שעשו לו. אבל, במחילה מכבודם, שיטבירו לנו: מדוע היה יצחק רפאל כשר לכהן כשר לפני ארבע שנים? הרי כל המיגרעות שמצאו בו עכשיו נמצאו בו גם קודם-לכן. זאת אחת השאלות של מה-גשתנה שאין לקבל עליה תשובה במודעות-הבחירות של המפד"ל.

מ. אביהו, ירושלים

נמון עוד יותר. ההחלטה נוספת בטלפון, הצו נחתם, וקבוצת עובדים נוספת נכנסת למעגל העובדים מכוח צו-יריתוק. כימעט כל קבוצת עובדים המככדת את עצמה עבדה — או עובדת כיום — מכוח צו-יריתוק. החל מעובדי-המכס, בתי-החולים ואל-על, ועד לשרי ל"ע בממשלה שעובר דים בעל-כורחם (כך, אגב, נראית גם עבד-תם).

אך בלהט העשייה, שכחה הממשלה ש" צווים הם פעולה של כובי דליקה, אך אינם תרופה. כך לא יכול להתנהל משק תקין. לכן, העובדים המרותקים מופיעים לעבודה, אך למעשה אין כל דרך לחייבם בהספק כלשהו, ונוקמים של מיליוני לירות ודולרים ממשיכים להיגרם. בעיני הציבור יוצאת הממשלה מנצחת, אך כולנו יוצאים מפסידים. כי כאן לא העובדים הם החולי אלא השיטה, המערכת כולה של יחסי האנוש — היא החולי האמיתי ועד שאותה לא נרפא ימשיכו להיחתם צו-יריתוק ש" אינם שווים את הניזר שעליו נחתמו.

ד"ר יעקב אביתר, חיפה

אהרה מסנוורת?

אני מתפלא לנוכח שתיקת העולם הזה מול סכנת עליית הפאשיזם בישראל. אריק שרון, שפרש מהליכוד תוך השמצות על ראשיו, מבקש עתה לחזור לשורותיו, אחרי (המשך בעמוד 14)

לעשר מינוטים - מובן מורד

אני עברתי הרבה בחיים.
ניסיתי את כולן, תאמין לי.
אבל רק סיגריה אחת
הצליחה לספק אותי באמת:
ג'יטאן. הצרפתייה.

היא היחידה שמספקת אותי.

ג'יטאן.

